

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (20)

Calea de apropiere de Dumnezeu

Samuel Ridout

Online începând de la: 15.12.2023, Actualizat: 15.12.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Leviticul 16.1-22

Leviticul 16.1-22: Și Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, când s-au apropiat înaintea Domnului și au murit. Și Domnul a zis lui Moise: „Vorbește lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în sfântul locaș, înăuntrul perdelei dinaintea scaunului îndurării, care este peste chivot, ca să nu moară; pentru că Mă voi arăta în nor deasupra scaunului îndurării. Aaron să intre cu acestea în sfântul locaș: cu un vițel tânăr din cireadă ca jertfă pentru păcat și un berbec ca ardere de tot. Să se îmbrace cu cămașa sfântă de in și să-și pună pantalonii de in pe carnea sa și să se încingă cu brăul de in și să-și lege mitra de in; acestea sunt haine sfinte; și să-și scalde carnea în apă și să se îmbrace cu ele. Și să ia de la adunarea fiilor lui Israel doi țapi dintre capre, ca jertfă pentru păcat, și un berbec, ca ardere de tot. Și Aaron să aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine, și să facă ispășire pentru sine și pentru casa lui.

Și să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului, înaintea intrării cortului Întâlnirii. Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Domnul și celălalt sort pentru Azazel. Și Aaron să înfățișeze țapul pe care a căzut sortul pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Și țapul pe care a căzut sortul pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului pentru a face ispășire cu el, pentru a-l trimite ca Azazel, în pustiu.

Și Aaron să aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine, și să facă ispășire pentru sine și pentru casa lui și să înjunghie vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine. Și să ia o cădelniță plină de cărbuni de foc de pe altarul dinaintea Domnului și să-și umple mâinile cu tămâie plăcut mirositoare, pisată mărunț, și să le aducă înăuntrul perdelei. Și să pună tămâie pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul tămâiei să acopere scaunul îndurării care este deasupra mărturiei, ca să nu moară. Și să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul său înaintea scaunului îndurării, spre răsărit; și înaintea scaunului îndurării să stropească de șapte ori din sânge cu degetul său.

Și să înjunghie țapul jertfei pentru păcat, care este pentru popor, și să aducă sângele lui înăuntrul perdelei și cu sângele lui să facă așa cum a făcut cu sângele vițelului și să-l stropească pe scaunul îndurării și înaintea scaunului îndurării. Și să facă ispășire pentru sfântul locaș din cauza necurățiilor fiilor lui Israel și din cauza nelegiuirilor lor, în toate păcatele lor; și așa să facă și pentru cortul Întâlnirii care locuiește între ei, în mijlocul necurăției lor. Și să nu fie nici un om în cortul Întâlnirii când va intra să facă ispășire în sfântul locaș, până va ieși și va face ispășire pentru sine și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. Și să iasă la altarul care este înaintea Domnului și să facă ispășire pentru el și să ia din sângele vițelului și din sângele țapului și să-l pună pe coarnele altarului, de jur-împrejur. Și să stropească din sânge, cu degetul său, de șapte ori pe el și astfel să-l curețe și să-l sfințească din cauza necurățiilor fiilor lui Israel.

Și, când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș și pentru cortul Întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate neleguirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. Și țapul va purta asupra lui toate neleguirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu.

Am parcurs deci întregul Cort al Întâlnirii. Putem spune că întregul mobilier se poate fi împărțit în două părți: obiectele care se referă la apropierea de Dumnezeu și obiectele de

reprezentare. Există anumite lucruri care reprezintă ceea ce este Dumnezeu în Hristos, cum ar fi masa și sfeșnicul, în timp ce există altele care au legătură directă cu apropierea de El. Se poate observa că toate obiectele referitoare la apropierea de Dumnezeu sunt în linie dreaptă între poarta curții din față și capacul ispășirii din Locul Preasfânt. Această linie poate fi trasată de la poarta curții din față, trecând prin altarul arderii de tot, ligheanul de aramă, perdeaua de intrare a cortului Întâlnirii și perdeaua de despărțire (care separă Locul Sfânt de Sfânta Sfințelor) până la capacul ispășirii. Practic, tot ceea ce se afla pe această linie dreaptă era menit să reprezinte într-un fel sau altul modul de apropiere de Dumnezeu. Unele elemente nu stăteau pe prim plan ca altele. Altarul tămâiei, în special, poate fi văzut cu ușurință ca un obiect de reprezentare, dar are totuși un loc în legătură cu apropierea de Dumnezeu.

Există două moduri de a privi pe această linie dreaptă: din punctul de vedere al lui Dumnezeu și din punctul de vedere al omului. Dacă am privi pe ea din punctul de vedere al lui Dumnezeu, am începe de la capacul ispășirii, care este tronul lui Dumnezeu și unde vedem că totul vorbește despre dreptatea, maiestatea și gloria divină. Am trece prin perdeaua de despărțire, pe lângă altarul tămâiei, unde închinarea era oferită ca tămâie plăcut mirositoare și se înălța către Dumnezeu. Apoi, mersul nostru ar trece pe lângă lighean, unde avea loc spălarea, mai departe pe lângă altarul arderii-de-tot, unde se aduceau jertfele și, în cele din urmă, am ieși afară pe poartă.

Să inversăm acum această ordine și să începem de unde trebuie să înceapă păcătosul – de afară, pentru a vedea cum Dumnezeu, în harul Său, a pregătit o cale de apropiere de El.

Om de departe de Dumnezeu

Există trei intrări, care par să sublinieze ideea de excludere a omului: poarta curții din față (Exodul 40.33), „perdeaua de intrare în cort” (Exodul 40.5) și „perdeaua despărțitoare” din interiorul cortului (Exodul 40.21). Când păcatul a intrat în lume, primii noștri părinți au fost excluși din prezența lui Dumnezeu. De îndată ce au auzit vocea Lui în grădină, nimic din Eden nu îi mai putea pune în starea de a rămâne în prezența lui Dumnezeu. Tot ceea ce îi înconjura, care vorbea despre bunătatea Sa, nu i-a putut împiedica pe părinții noștri vinovați să nu se ascundă de prezența Sa. Deși se străduiseră să se îmbrace, și-au dat seama imediat că vina lor îi făcea nepotriviți pentru a sta înaintea lui Dumnezeu. Și din acea zi, omul a fost despărțit de Dumnezeu. De ce pot oamenii să vorbească liberi despre lume, despre afacerile ei și despre progresul material? Ei pot vorbi chiar și despre lucruri morale, probleme de reformă etc., și nu ezită să-și exprime opiniile despre acestea. Dar în momentul în care se vorbește despre Dumnezeu sau despre Hristos, în momentul în care adevărul și sfințenia lui Dumnezeu sunt prezentate în mod direct, se produce - atunci când sufletul este înstrăinat de Dumnezeu - o retragere bruscă în tăcere. Iar această tăcere indică o stare a sufletului, care îi spune lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi, pentru că nu dorim cunoașterea căilor Tale!” (Iov 21.14). Și chiar și acolo unde sufletul a fost trezit, există sentimentul că nu se poate apropia de El. Când Domnul nostru a făcut un act de har, prin pescuitul miraculos al unui pește, pentru Petru și însoțitorii săi, Petru, după ce au adus bărcile la țărm, a căzut la picioarele lui Isus și a spus: „Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos!” (Luca 5.8b).

Pentru a cunoaște starea păcătoasă a omului, nu trebuie să știm cum a decurs viața lui.

Dovada păcatului în om este faptul că el se simte acasă în afara prezenței lui Dumnezeu și că în prezența lui Dumnezeu este complet nefericit - dovadă care îi include pe toți oamenii. Nu trebuie să îl acuzăm pe om de anumite fărâdelegi. Numai Dumnezeu, Cunoșcătorul inimilor (Faptele apostolilor 15.8), poate face acest lucru, iar El știe că există multe lucruri în viața fiecărui om care, atunci când se deschid registrele, vor arăta fărâdelegi foarte concrete. Dar faptul că omul este îndepărtat de Dumnezeu nu poate fi negat de nimeni: simpla amintire de Dumnezeu îl neliniștește, așa cum spune psalmistul (Psalmul 77.3). Dacă Dumnezeu trebuie să Se întâlnească cu omul undeva, este acolo. Apostolul Pavel vorbește și el în acest fel. Sfinților din adunarea de la Efes, care fuseseră neamuri, le scrie: Voi erați „străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12). Cum a devenit creatura străină de Creator? Nu poate exista decât *un singur* răspuns: Păcatul a venit și a adus înstrăinarea și îndepărtarea de Dumnezeu bunătății și al dragostei. Totuși, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, tocmai de aici începe harul Său.

Poarta curții din față – mântuire numai prin Hristos

Mai întâi de toate, există o poartă spre curtea din față, o cale de acces la Dumnezeu și de participare alături de poporul Său la bucuriile și binecuvântările pe care El le oferă. Care este această cale? Ca să folosim imaginea curții din față, această cale nu este prin pânzele albe, care înconjoară Cortul întâlnirii, ci prin poarta mare de 20 de coți lățime din centrul acestuia, pentru a intra în Locul sfânt.

Am văzut până acum ce înseamnă perdeaua despărțitoare și perdeaua de intrare a Cortului întâlnirii. Poarta are aceeași semnificație. Ele Îl prezintă pe Hristos în diferitele însușiri ale Persoanei Sale. El este Cel care este prezentat sufletului care vine cu întrebarea: „Aș vrea cu plăcere să mă apropii de curțile casei Domnului, aș vrea cu plăcere să mă împărtășesc cu poporul Său. Cum aș putea face acest lucru? Ce calități trebuie să aduc cu mine, pentru a fi îndreptățit să fac acest lucru?” Iar răspunsul este această invitație largă din partea Domnului Isus Însuși: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28). Iată o invitație care vine în întâmpinarea omului exact acolo unde se află el, în locul său îndepărtat. Ea îi arată calea lui Dumnezeu de a se apropia: *prin poartă - prin Hristos*. Acolo, în fața păcătosului, se află intrarea: „Eu sunt ușa”, spune Hristos, „dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10.9) și „pe oricine vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6.37b).

Acesta este marele adevăr al primei intrări. El este chiar independent de înțelegerea lucrării lui Hristos până în acel moment. Nu este necesar să putem explica *cum* mântuiește Hristos. Nu *cunoașterea* noastră este cea care ne mântuiește. Nu este vorba de *felul* în care El o face, ci ceea ce stă în primul rând mare în fața păcătosului este faptul că „Isus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe păcătoși” (1. Timotei 1.15). Și ca păcătos el se apropie prin poarta care este larg deschisă pentru oricine vrea să vină. Apoi, prin credință, el se regăsește ca parte a comuniunii poporului lui Dumnezeu și poate intra în bucuriile lor, poate înțelege ceva din fericirea care le umple inimile - fericita comuniune care se află pe drumul spre glorie, în prezența revelată a lui Dumnezeu.

Cu regret, cei mai mulți oameni se opresc în acest punct. Ei cred că asta este tot ceea ce înseamnă apropierea noastră de Dumnezeu: cunoașterea mântuirii noastre prin credința în

Domnul Isus. Probabil că trec prin viață fără să realizeze mult mai mult decât atât.

Îi putem mulțumi foarte mult lui Dumnezeu pentru acest lucru, pentru că nu măreția cunoașterii noastre este cea care mântuiește, ci Cel în care credem. Credința poate să nu fie foarte clară sau foarte puternică, dar atunci când ea se îndreaptă spre subiectul potrivit, când ea ne-a unit cu Hristos, ea ne aduce printre cei salvați, care au intrat în curțile Sale și, cu siguranță, adevărata laudă va fi rezultatul.

Altarul arderii-de-tot – jertfa Sa, temelia păcii

Dar acum, când ne aflăm în curtea din față, prima mare lecție pe calea apropierii practice de Dumnezeu este cea a altarului arderii-de-tot. Aici învățăm să cunoaștem *fundamentul* păcii, cum este posibil ca noi să fim bineveniți la Dumnezeu prin Hristos. Învățăm acolo, că ceea ce ne-a fost oferit cu atâta generozitate în afara porții a fost plătit atât de desăvârșit înăuntru, la altar. Afară era vorba despre un biet păcătos, care era cordial invitat să intre. Înăuntru găsim mărturia prețului, care a fost plătit și a deschis poarta larg. Acesta este marele adevăr al altarului, adevărul crucii lui Hristos. Am putea să ne ocupăm pe larg aici de diferitele aspecte, așa cum sunt prezentate ele în legătură cu diferitele jertfe. Însă, trebuie să ne fie de ajuns să remarcăm aici, că pe cruce Domnul nostru Isus a făcut ispășirea pentru păcat.

Cineva, care a venit la Hristos, și-ar putea pune întrebarea: „Cum este posibil, că păcatele mele au putut fi iertate?” Răspunsul divin la această întrebare se găsește aici, la altar: prin faptul că nelegiuirile noastre au fost puse asupra Mielului sfânt al lui Dumnezeu; prin faptul că „El Însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1. Petru 2.24a); prin faptul că Dumnezeu a tratat cu El în dreptate, revărsând asupra Lui judecata, pe care o meritam noi. Așa cum spune cântarea noastră:

*O, Hristos, ce povară a aplecat capul Tău!
Povara noastră a fost pusă asupra Ta.
Tu ai luat locul păcătosului,
Ca să porți orice răutate.
Prin jertfa Ta și sângele Tău,
A dispărut povara mea și totul e bine.¹*

Când sufletul intră în adevărul crucii lui Hristos, are o pace fermă și sigură, care nu se bazează pe experiență, realizări sau cunoștințe. Mai degrabă, este o pace bazată pe lucrarea terminată a lui Hristos pe cruce. O atingere prin credință va salva (compară cu Luca 8.44). Dar, oh, pe ce bază solidă putem sta atunci când cunoaștem adevărul despre altarul arderii-de-tot, despre locul unde Hristos a rezolvat orice problemă care se afla între Dumnezeu și păcătos!

Există o afirmație minunată în Zaharia 6: „sfatul de pace va fi între ei doi” (Zaharia 6.13). Cei „doi” de acolo sunt Dumnezeu și Hristos, iar sfatul de pace, condițiile păcii, au fost convenite între cele două părți contractante: Dumnezeu, pe de o parte, cu toate cerințele Sale sfinte și drepte, iar pe de altă parte, Garantul, Reprezentantul poporului Său păcătos. „Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui” (Isaia 53.5). Numai Dumnezeu cunoștea tot ceea ce cerea

sfințenia Sa. El cunoștea obstacolul care stătea între sufletele noastre și El Însuși. El Însuși a fost Cel care a evaluat la Înlocuitorul nostru preamărit toate cerințele depline și juste ale sfințeniei Sale. Dar avem și cuvintele Domnului nostru, care se referă la aceasta: „S-a sfârșit” (Ioan 19.30). Tot ceea ce era necesar pentru a aduce un păcătos vinovat în prezența unui Dumnezeu sfânt este împlinit: el este iertat, curățat și apt pentru cer.

Doresc să vă atrag atenția asupra unei legături remarcabile între adevărurile despre altar și capacul ispășirii. Acum trecem, ca să zicem așa, direct de la altarul arderii-de-tot, care vorbește despre cruce, în prezența imediată a lui Dumnezeu la capacul ispășirii din Locul Preasfânt interior. Un pasaj din Evanghelia ne prezintă acest lucru foarte clar (Matei 27.46,50,51), deoarece aici avem ruperea perdelei de despărțire, adică a ceea ce Îl despărțea pe Dumnezeu de om, legată cu dăruirea vieții Domnului nostru pe cruce (altarul arderii-de-tot). Perdeaua de despărțire reprezintă trupul lui Hristos care, după cum știm, în curăția Sa fără pată și desăvârșirea Sa era Martorul îndepărtării tuturor oamenilor de Dumnezeu. Când îi comparăm pe oameni cu El, vedem cât de departe erau ei de Dumnezeu. Vă amintiți că pe acea perdea interioară erau prezentați heruvimii, care vorbeau despre dreptatea și judecata lui Dumnezeu, barând calea spre prezența Sa. Atâta timp cât Hristos a fost aici în trup, El a fost practic perdeaua de judecată dintre om și Dumnezeu. Aici era Unul, care avea acces în prezența lui Dumnezeu, care trăia în bucuria acestei prezențe, un Martor că oamenii erau îndepărtați de Dumnezeu și nu aveau dreptul să intre în prezența Sa divină. Viața, cuvintele și faptele Domnului nostru au dovedit cum oricare alt om era la o distanță infinită de Dumnezeu.

Cum se schimbă toate acestea când ajungem la Golgota. Acolo Îl vedem pe Cel care, El Însuși fără păcat, a fost „făcut păcat pentru noi” (2. Corinteni 5.21), atunci când fărădelegile noastre au fost puse asupra Lui. Dumnezeu L-a tratat pe Fiul Său sfânt așa cum ar fi trebuit să trateze pe păcătosul vinovat și nesfânt. Când justiția divină L-a tratat astfel pe Locuitorul nostru, El a scos acel strigăt chinuit de durere, care răsună din acea zi până în prezent: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46b). Observați că acest strigăt a ajuns direct la tronul lui Dumnezeu, căci „perdeaua templului s-a rupt în două de sus până jos” (Matei 27.51). Sfințenia și dreptatea divină au fost complet satisfăcute. Separarea dintre om și Dumnezeu - Dumnezeu în sfințenia Sa infinită, omul în nevrednicia sa - a fost înlăturată. Calea spre prezența lui Dumnezeu a fost astfel deschisă. Prin perdeaua sfâșiată putem intra în prezența Sa. De aceea am vorbit despre cruce și despre perdeaua sfâșiată ca fiind în cea mai strânsă legătură. Tronul judecății, care l-ar fi izgonit pe om pentru totdeauna în întunericul total, devine refugiul păcătosului prin sângele stropit pe și înaintea capacului ispășirii, arătând că, prin lucrarea Fiului Preaiubit al lui Dumnezeu pe cruce, atât cererea lui Dumnezeu, cât și nevoia păcătosului au fost pe deplin satisfăcute. La ce loc de apropiere de Dumnezeu ne-a adus crucea! Linia se extinde astfel de la locul bietului păcătos din afară, direct la inima lui Dumnezeu de pe tronul Său. Hristos a deschis calea, așa cum vestește clar Evrei 10.19-22: perdeaua a fost ruptă, Locul Preasfânt este deschis pentru noi.

Să comparăm aceasta cu ceea ce avem în Leviticul 16. Să ne amintim cum Nadab și Abihu au atras judecata lui Dumnezeu asupra lor, după ce au îndrăznit să Îi ofere foc străin și să se apropie într-un mod pe care El nu l-a prevăzut. În urma acestei judecăți, Dumnezeu îl avertizase pe Aaron și îi spusese că nu avea voie să se apropie de El decât o singură dată pe

an, înapoia perdelei de despărțire, și numai pentru o perioadă scurtă de timp. Aceasta arăta simbolic cum păcatul l-a îndepărtat pe om de Dumnezeu, iar „calea spre Locul Preasfânt nu era încă deschisă” (Evrei 9.8). Observați, în afară de aceasta, modul în care trebuia să se apropie. Totul în această imagine indică spre Hristos (cu excepția lucrurilor care formează un contrast în această umbră)². Preotul, după ce și-a lăsat deoparte veșmintele de glorie și de podoabă, spălat cu apă și îmbrăcat din cap până la picioare în in fără pată - simbolizare a curăției lui Hristos - întărește ideea că cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să fie curat *fără pată*. Apoi el intră cu un nor de tămâie și, în legătură cu aceste lucruri, se repetă mereu „ca să nu moară” (Exodul 28.35; Leviticul 16.2,13). A te apropia de Dumnezeu pe orice altă cale ar fi însemnat moarte sigură: norul de tămâie îl acoperea, ca să zicem așa, în timp ce Dumnezeu privea la norul de tămâie. Astfel, Dumnezeu miroase mireasma plăcută a prețiozității infinite a lui Hristos, în timp ce noi ne apropiăm.

Astfel, preotul era o imagine a lui Hristos în curăția Sa fără pată, care a intrat în Locul Preasfânt nu o singură dată pe an, ci o dată pentru totdeauna. Sângele jertfei pentru păcat era cel pe care preotul îl lua în interiorul perdelei și îl stropea *de șapte ori* înaintea capacului ispășirii și *o singură dată* pe capac - pentru maiestatea lui Dumnezeu, stropirea o singură dată este suficientă, în timp ce pentru noi există o perfecțiune înșeptită a poziției noastre prin sângele stropit înaintea tronului.

Preotul a intrat și a stropit sângele în prezența lui Dumnezeu. Acum el iese și, conform cuvintelor Scripturii, face ispășire pentru tot ceea ce a stat în legătură cu poporul vinovat. Toate aceste lucruri arată în simbolic cum lucrarea lui Hristos apropie (Efeseni 2.13) și face posibilă locuirea lui Dumnezeu la poporul Său.

Ligheanul pentru spălare – făcut potrivit prin nașterea din nou și curățirea zilnică

Dar trebuie să studiem câteva adevăruri, care sunt esențiale și care sunt în legătură cu valoarea crucii. În primul rând, trebuie să existe o aptitudine (potrivire) practică, pentru a ne putea apropia de Dumnezeu. Aceasta ne conduce la adevărul despre ligheanul de spălare, care se afla între altarul arderilor-de-tot și Cortul întâlnirii. Ligheanul, umplut cu apă, este în primul rând o imagine a spălării nașterii din nou. Este total imposibil ca un om, care nu este născut din nou, să intre în prezența lui Dumnezeu. El nu ar putea fi fericit acolo. El trebuie mai întâi să fie născut din nou (Ioan 3.7), chiar dacă *nu înțelege* neapărat în prealabil adevărul acesta. Dacă cineva întreabă: „Cum pot fi sigur că sunt născut din nou, că am trecut de la moarte la viață și că sunt potrivit pentru prezența lui Dumnezeu?”, răspunsul simplu este: „L-ai primit pe Hristos?” Amintește-ți de cuvintele Domnului nostru din Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Astfel, calea este clar marcată. Primindu-L pe Hristos prin credință, am trecut din moarte la viață. Am avut „spălarea nașterii din nou și înnoirea Duhului Sfânt” (Tit 3.5b). Acesta este primul mare adevăr, pe care îl face cunoscut ligheanul.

Dar ligheanul vorbește nu numai despre nașterea din nou, care are loc o dată pentru totdeauna, ci și despre curățirea zilnică prin Cuvântul lui Dumnezeu, care ne face apți din

punct de vedere moral să savurăm prezența Sa sfântă.

Știm prea bine, că cel care a intrat pe poartă prin credința în Hristos, care cunoaște valoarea jertfei aduse pe altarul arderilor-de-tot, care are cunoștință de perdeaua ruptă și de capacul ispășirii, ar putea totuși să lase să intre murdăria acestei lumi și stricăciunea naturii sale, împiedicându-l astfel să savureze pe deplin valoarea jertfei. Cu regret, este posibil ca un copil al lui Dumnezeu să se îndepărteze de El, ca bucuria părtășiei să devină un lucru de domeniul trecutului, ca bucuria sfințeniei să fie uitată în timp și ca sufletul să se afle într-o stare în care nu se poate bucura de Dumnezeu, dar în același timp nu se poate odihni mulțumit în lume și în păcat. Există în inimă o dorință mare de a se întoarce din nou la Dumnezeu, de a regăsi harul Său cunoscut și savurat cândva. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, că El a prevăzut restabilirea copiilor Săi rătăciți, la fel cum a prevăzut mântuirea păcătosului care a fost departe de El. Ligheanul este Cuvântul lui Dumnezeu, care ne aduce aminte de păcatul nostru și ne amintește de înstrăinarea inimii: acest Cuvânt sfânt al lui Dumnezeu este folosit de Duhul lui Dumnezeu, pentru a ne face conștienți de starea noastră, pentru a ne determina să ne mărturisim păcatul, rătăcirea noastră și să ne întoarcem la Dumnezeu, împotriva căruia am păcătuit. Apoi venim ca niște copii la un tată și mărturisim ceea ce ne-a despărțit de El în inimile noastre și vedem cât de desăvârșit restabilește Domnul nostru Isus. Dacă mântuirea este gratis, la fel este și restabilirea. Aceasta înseamnă că pur și simplu lăsăm Cuvântul să ne cerceteze și să ne încerce. El ne aduce în prezența lui Dumnezeu, unde recunoaștem starea noastră și îndepărtarea noastră de El. Acolo, înținăciunea este mărturisită și judecată, iar ceea ce ne-a împiedicat să ne bucurăm de Dumnezeu a dispărut acum - prospețimea dragostei dintâi este restabilită și suntem capabili să intrăm în Cortul întâlnirii și să savurăm slujba altarului de tămâie.

Perdeaua de la intrare – intrare în Locul sfânt numai prin Hristos

Aceasta ne aduce la perdeaua de intrare a Cortului întâlnirii, despre care nu am vorbit până acum. Ce fel de intrare este aceasta? Și ea vorbește despre Hristos. El este ușa. Indiferent unde te afli în experiența ta, Hristos este întotdeauna următorul pas. Și astfel, această perdea de la intrarea în Cortul întâlnirii ne vorbește despre Hristos și explică, că singura cale spre savurarea cerească și spre adevărata închinare este prin Hristos. Evrei 13.15 pune accentul pe acest aspect pentru noi: „Prin El deci să-l aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” Prin El intrăm în mod practic în Locul Preasfânt și savurăm privilegiile sale.

Să trecem în revistă: Hristos este intrarea, prin care un biet păcătos vine la Dumnezeu. Hristos formează intrarea prin care un sfânt poate intra în Locul sfânt și Hristos este perdeaua despicată, prin care ne putem apropia de prezența lui Dumnezeu și avem îndrăzneala de a sta înaintea Lui.

Altarul tămâiei - închinarea

Aceasta ne conduce la ultimul mare adevăr al intrării pe această linie directă de la poarta de

intrare a curții din față până la tron: adevărul altarului tămâiei. Am arătat deja că altarul tămâiei nu a fost menționat înainte de a se vorbi despre preoție. Nu putea exista o închinare adevărată adusă lui Dumnezeu în afara preoției, așa că se potrivește de minune cu ceea ce avem de-a face. Am văzut cum crucea lui Hristos a rupt perdeaua care bloca accesul în prezența lui Dumnezeu și a făcut din Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor o singură încăpere mare. De fapt, versetul din Evrei nu înseamnă doar „îndrăzneală de a intra în Sfânta Sfintelor”³ (Evrei 10.19), ca și cum ar fi vorba doar de Locul Preasfânt interior, ci înseamnă a intra în „locul sfânt” (Evrei 9.24), unde Dumnezeu este descoperit, savurat și adorat. Atâta timp cât perdeaua nu era ruptă, altarul tămâiei se afla afară. Dar atunci când perdeaua a fost ruptă, el se afla chiar înaintea capacului ispășirii, arătându-ne locul nostru privilegiat și preocuparea noastră privilegiată.

Altarul de aur al tămâiei simbolizează închinarea credinciosului. Nu puteți savura prezența lui Dumnezeu dacă nu sunteți închinători - și aceasta este slujba altarului de aur. Substanța laudei este Hristos Însuși. Lauda noastră nu constă în sentimentele noastre fericite; nu putem aduce nimic al nostru lui Dumnezeu. Mai degrabă, închinarea pe care o aducem constă în mireasma Numelui prețios al lui Hristos. Și aceasta nu ca bază a primirii noastre, ci a ceea ce este infinit de prețios pentru Dumnezeu.

Să luăm, de exemplu, Ziua Domnului cu toate privilegiile sale: când am fost în comuniune cu Domnul, adunați la masa Lui cu mulțumiri și închinare revărsată, ca să zicem așa, asupra Lui - nu este în aceasta cea mai profundă bucurie? Dar am putut epuiza oare subiectul? Ne-am oprit, pentru că am avut de ajuns? Sunt sigur că am dori să continuăm să ne revărsăm închinarea cu mulțumire, aducându-I lui Dumnezeu prețiozitatea lui Hristos. Dar pentru că suntem în trup, sub limite care sunt atinse rapid, momentele speciale ale închinării noastre corporative sunt pur și simplu limitate. Dar, există oare vreodată la Dumnezeu o limită a valorii nespuse de mari a lui Hristos pentru El? Pretutindeni și în orice moment avem privilegiul de a aduce jertfe de laudă lui Dumnezeu, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13.15b).

Această închinare spontană, voluntară și fără rezerve răspunde la marea întrebare: care este ocupația cerului? Ce caracterizează cerul? Este oare strada de aur? Este oare curgerea apei vieții? Este slava splendidă a locului? Acestea sunt manifestările exterioare și însoțitoare ale cerului. Dar atunci ce face de fapt cerul să fie cer? Pe scurt spus, faptul că Dumnezeu și Mielul sunt acolo. Este accesul vizibil la Dumnezeu, care acum este posibil doar prin credință. Care este ocupația cerului? Cu siguranță, bucuria și lauda. Dar, în egală măsură, este un loc în care se exercită slujirea. Toate puterile noastre răscumpărate vor fi folosite acolo într-un mod fericit. Cunoașterea desăvârșită și trupurile desăvârșite vor fi pe deplin în activitate. Dar ce dă mireasmă la tot ceea ce este dincolo de aceasta și face din cer locul unei plăceri nepătate și de nedescris? Este închinarea care impregnează totul. Noi încă slujim și ne vom închina în timp ce slujim. Vom avea părtaşie și vom împărtași unii cu alții. Dar toate acestea vor duce doar la bucurie și închinare reînnoite - nu la distragere, astfel încât să ne întoarcem de la o activitate minoră la alta. În schimb, totul va emana fără încetare mireasma plăcută a lui Hristos.

Aceasta este o piatră de încercare pentru comuniunea noastră de aici. Dacă cerul este un

astfel de loc de închinare, cum rămâne cu viețile noastre pe pământ? Măinile noastre pot fi preocupate - așa cum ar trebui să fie. Putem fi preocupați cu oamenii din această lume și cu tot ceea ce este în legătură cu ea. Dar sub suprafață, ca să spunem așa, da, legată de tot, mireasma plăcută a lui Hristos se ridică spre Dumnezeu în legătură cu credința sfinților Săi și în comuniune cu El Însuși.

Rezumat și încheiere

Așadar, găsim aici cum putem să ne apropiem de Dumnezeu. Mi-aș dori să pot vorbi cu mai multă demnitate despre acest subiect. Cu toate acestea, adevărul despre intrarea la Dumnezeu este înaintea noastră:

- *Hristos*, „calea și adevărul și viața” (Ioan 14.6).
- *Hristos*, calea pentru păcătosul aflat în păcatele sale, atunci când se întoarce la Dumnezeu.
- *Hristos*, calea pentru ca sfântul să savureze privilegiile comuniunii.
- *Hristos*, care, prin moartea Sa, ne aduce în prezența lui Dumnezeu.
- *Hristos* pe cruce, ca temelie a păcii noastre.
- *Hristos*, ca lighean pentru a spăla picioarele ucenicilor Săi, pentru a-i face capabili să savureze comuniunea pe care Dumnezeu o dorește pentru tot poporul Său.

Fie ca aceasta să fie întotdeauna o cale directă pentru noi. Fie ca ea să fie pentru noi o cale mult călcată, ca preoți, pentru a intra în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu cu mulțumire, laudă și închinare. Și de acolo să ieșim în lume și să-i invităm pe semenii noștri, mărturisind că sunt la fel de bine veniți și pot veni ca și noi care am găsit un Bun-venit la inima lui Hristos!

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(20\)](#)

Titlul original: „The Way of Approach to God”

Prelegerea a 20-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota traducătorului: vezi Cântarea Cântărilor 138 „O Christ, what burdens bowed Thy head“ von Anne Ross Cousin (1824–1906) din *Spiritual Songs* (strofa 1): O Christ, what burdens bowed Thy head! | Our load was laid on Thee; | Thou stoodest in the sinner’s stead – | To bear all ill for me. | A victim led, Thy blood was shed; | Now there’s no load for me.

[2] Aaron, care trebuia să aducă o jertfă pentru păcat pentru el însuși, nu reușește în acest punct să fie o prefigurare a lui Hristos, decât ca un contrast. Hristos nu a avut nevoie să se jertfească pentru Sine Însuși, pentru că El era fără pată și sfânt. Aaron și toți ceilalți oameni, dimpotrivă, trebuiau să aducă o jertfă înainte de a îndrăzni să se apropie chiar și într-un mod exterior, simbolic.

[3] Nota traducătorului: Ediția Elberfelder CSV spune aici „a intra în locurile sfinte”.